
Ztratit se a rozpustit
Staré šrámy opustit
Nechat je v dáli bdít
Jen tak dovolí ti zase snít
Ty nechceš se s nimi přít
Dovol si o ně přijít

V dáli se ztratí, když si budeš přát
Dovol si se zase nahlas smát
Nestane se tak, když se budeš bát
A na otázky nezačneš se ptát
Dovol si to a nech je se přát
Bedlivě pozoruj a nech se jimi hnát

Dovol si vyřvat poslední lásku
Najít a zase ztratit tu samou lásku
Spustit se dolů na provázku
Vidět za svým odrazem věčnou krásku
Dovol si vyčnívat na obrázku
Vždyť neplníš přece žádnou sázku

Dovol si vystoupat vzhůru
Vrazit na dlouhou túru
Vystoupit ze svého prostoru
Dívat se až k nebi nahoru
Dovol si odstranit závoru
A nebýt neustále v pozoru

Prázdná obloha bez jasných hvězd
Měsíc zmizel ze všech našich cest
Napjatá jako zařatá pěst
Nikdo neví, kudy kroky vést
Zcela temná však není
S každým okamžikem se mění

Jen vyčkává do probuzení
Jeden malý vpřed a další do zatmění
Skrytá pod načechraným pláštěm
Kráčí vstříc starodávným bludištěm
Ještě více se plní vzácným deštěm
Vchází až nahoru točitým schodištěm